

КОВАЧЖТ

Под черната стреха на хижица ниска
отмерен разнася се звжн;
вжзпламва, проблесва и бодро се киска
червена купчинка огжн.

И пламжжжт багри сжс пурпур мистичен
изопнати здрави плещи:
ковачжт изправя се с чука чиличен,
железото звжнко трещи.

Трептят и се сплитат искри многоцветни,
сжзвездия бликват за миг;
изваян от бронз секаш, ярко просветне
и стжмни се старчески лик.

А там, зад духалото, бледо момиче
ритмично се клати и пей,
венец златоискрен косите му кичи
и плач в песента му се лей.

Но вдига ковачжт десница корава,
звжнтят наковалня и чук, —
железото сжска, искри разпилява
и вие се в работен плуг.